

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 815/2023
12.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Милене Рашић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Душана Игњатовића, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Нишу 6 Куо бр. 62/2023 од 28.04.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж-уо 38/2023 од 24.05.2023. године, у седници већа одржаној дана 12.09.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Душана Игњатовића, поднет против правноснажних решења Основног суда у Нишу 6 Куо бр. 62/2023 од 28.04.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж-уо 38/2023 од 24.05.2023. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости **одбацује**.

Образложење

Решењем Основног суда у Нишу 6 Куо бр. 62/2023 од 28.04.2023. године, одбијене су, као неосноване, молбе осуђеног АА и његовог браниоца, адвоката Душана Игњатовића за условно отпуштање са издржавања казне затвора на коју је окривљени осуђен правноснажном пресудом Основног суда у Нишу 2Кв. бр. 1345/2022 од 11.01.2023. године.

Решењем Апелационог суда у Нишу Кж-уо 38/2023 од 24.05.2023. године, одбијене су, као неосноване, жалбе окривљеног АА и његовог браниоца изјављене против решења Основног суда у Нишу 6 Куо бр. 62/2023 од 28.04.2023. године.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Душан Игњатовић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд побијана решења преиначи тако да усвоји молбу за пуштање на условни отпуст окривљеног АА.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Душана Игњатовића је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, док је у преосталом делу захтев за заштиту законитости недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног је у поднетом захтеву за заштиту законитости навео да је побијаним решењима повређен закон на тај начин што је судија који је био члан већа које је донело одлуку о условном отпусту, био и председник већа првостепеног суда које је донело пресуду у предмету Основног суда у Нишу 2К. бр. 885/17, по којој окривљени АА издржава казну затвора, на који начин суштински указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП.

По оцени Врховног суда изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног нису основани.

Наиме, одредбом члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП прописано је да ће судија или судија поротник бити изузет од судијске дужности у одређеном предмету ако је у истом предмету поступао као судија за претходни поступак или одлучивао о потврђивању оптужнице или је учествовао у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком или учествовао у поступку као тужилац, бранилац, законски заступник или пуномоћник оштећеног, односно тужиоца или је саслушан као сведок или као вештак, ако овим закоником није другачије прописано.

Из списка предмета произилази да је о молбама за пуштање на условни отпуст окривљеног АА одлучивало веће Основног суда у Нишу састављено од судије Иване Миловановић, као председника већа, и судија Ане Гајић Ристић и Ане Вукојичић као чланова већа, које је решењем б Куо бр. 62/2023 од 28.04.2023. године поднете молбе одбило као неосноване. Окривљени АА се налази на издржавању казне затвора по правноснажној пресуди Основног суда у Нишу 2Кв. бр. 1345/2022 од 11.01.2023. године, којом су преиначене у погледу одлуке о казни правноснажне пресуде Основног суда у Нишу 8Кв. бр. 1147/19 од 31.10.2019. године и Основног суда у Нишу 2К бр. 885/17 од 17.03.2021. године, која је преиначена пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 549/2021 од 14.10.2021. године. Пресуда по којој се окривљени тренутно налази на издржавању казне затвора донета је у већу састављеном од судија Саше Дујаковића, председника већа, Милице Станковић и Валентине Миладиновић, чланова већа.

Дакле, у одлучивању по поднетим молбама за пуштање на условни отпуст окривљеног није учествовао судија који је учествовао у доношењу правноснажне пресуде Основног суда у Нишу 2Кв. бр. 1345/2022 од 11.01.2023. године којом је окривљеном изречена јединствена казна затвора на чијем се издржавању сада и налази. Евентуално учешће судије који је одлучивао о условном отпусту у доношењу неке од пресуда које су ушле у састав јединствене казне затвора, не утиче на законитост такве одлуке јер је свака пресуда, која је преиначена у делу одлуке о казни доношењем нове пресуде којом је изречена јединствена казна затвора, изгубила самосталност, па су супротни наводи браниоца из поднетог захтева за заштиту законитости оцењени као неосновани.

Даље, у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да је првостепена одлука заснована на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању је се заснива на извештају КПЗ Ниш који је без јасног и прецизног разлога неповољан, а суд није адекватно ценио чињеницу да је управник извршио премештај окривљеног лица, а онда редуковао радно место на коме је исти радио, а којим наводима се суштински указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Бранилац је указао да је другостепена одлука незаконита, јер иста не садржи осврт на жалбене наводе, на који начин суштински указује на повреду закона из члана 460. ЗКП, а осим тога указује да нису дати разлози који оправдавају чињеницу да се окривљени не пусти на условни отпуст имајући у виду да окривљени није дисциплински кажњаван, нити је против њега вођен дисциплински поступак, да није у конфликту са осталим осуђеницима, да је радно ангажован, те да му је од стране управника прекинут радни однос и исти је премештен због смештајних капацитета, чиме се указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, члана 440. и члана 460. ЗКП, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овим деловима оценио као недозвољен.

Осим тога, бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним решењима учињена и повреда кривичног законика коју нумерише као „повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП“, а које повреде представљају законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека.

Међутим, како бранилац окривљеног не образлаже у чему се састоје наведене повреде, то је Врховни суд оценио да у овом делу захтев за заштиту законитости нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) у вези члана 484. и члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**